(z deníčku sedmnáctileté Lucie) *pondělí 3. září 2012*

Zase začala ta pošahaná škola. Příští rok mi bude konečně osmnáct! Máma se ve mně vidí, chce ať jdu studovat medicínu. Tůdle! Nemíním večery trávit nad skriptama, zatímco ona bude sousedkám pyšně vykládat, jak má šikovnou dceru. Přišla jsem odpoledne domů a máti řádila jak tajfun. Vždycky vyrukuje s nějakým černým scénářem. Šíleně mě sjela kvůli profilu na Facebooku. Stejně vůbec netuší, co to vlastně je a jak to funguje. Je nejmíň sto let za opicema. Tvrdí, že tam dávám pornografický fotky, posílám a dostávám nevhodné zprávy. Jak to může kurnik vědět?

Neumí ani pořádně kliknout myší. Prý si klidně můžu začít psát s nějakým úchylem. To jí určitě nakukaly ty slepice od ní z práce! To neví, že musím napřed někoho přijmout do přátel? Proč bych měla přijímat úchyláky? Vo co tady gou? Kámoška Blanka má na Facebooku přes tři sta přátel. Kluci na ní letí. Jednou jsme se vyfotily jen v podprdách a šouply to na fejs. Máti, ale to není žádný porno. Navíc díky těm fotkám mám hned dvanáct nových přátel. Mít jich aspoň stovku! Moc tloustnu. Začnu držet dietu, taky chodit do fitka! Slintající kluci pak za mnou potáhnou jak vosy za kofolou. Bláňa mi říkala, že Radek je vypatlaný retard. Asi měla pravdu. Debilně se usmívá a mizerně líbá. Radku, víš ty vůbec, že se u toho dá hýbat pusou a nebýt jak leklá ryba? Jak jsem se jen mohla do takovýho vymaštěnce zamilovat? Ještěže jsem si ho moc nepustila k tělu a už vůbec ne do kalhotek. Stejně nafoukanec jeden tvrdí klukům, že to se mnou dělal. Radku, ty hajzle! Blanka se pochlubila, že přišla o blanku s jedním Italem, když byla s rodiči v srpnu na dovolené na Sicílii. Je o dvacet let starší, jmenuje se Antonio. Rozvede se a vezme si prý Bláňu. Jak já jí závidím toho Itala, i to, že už není panna. Úkol číslo jedna, musím sbalit taky nějakého kluka! Fakt by bylo boží, najít si nějakého černovlasého dlouhána. To by ta čůza Blanka nepřežila. Pořád má vždycky hezčí kluky než já.

neděle 16. září 2012

Tak a je to tady! Jsem zamilovaná. Do Roberta, jenže on o tom ještě neví. Ve středu při cestě vlakem ze školy, sedí naproti mně štíhlý vysoký kluk, sice není černovlasý, ale blonďák s krásnýma modrýma očima, prostě k sežrání. Pod nosem má opravdický knír a ne chmýří jako Radek. Ten parchant všude rozhlašuje, že se mnou spal. Radku, kecáš jak Palacký! Dlouhán četl nějaký časopis a já zvědavě nahlížela na titulní stránku. Bylo tam napsáno Puchejř. Vůbec jsem nevěděla, že takový časák u nás vychází. Ani nevím, jak k tomu došlo, a už jsme spolu kecali. Vysvětlil mi, že je to trampský časopis a jestli chci, tak mi ho půjčí, pokud budu zítra opět cestovat stejným vlakem a vrátím mu ho. Nadšeně jsem přikývla. Robertovi je dvacet, studuje na vejšce pedagogiku. Tak takového učitele bych brala všemi deseti a ne ty uslintaný plešatý

dědky v našem ústavu. Ve čtvrtek se vyučování nekonečně vleklo, musela jsem stále myslet na ty modrý kukadla Roberta. ON čekal na peróně. Hned jsem na něj vybalila, že bych ráda vyjela na čundr. Vysvětlil mi, že na čundry jezdí jenom mastňáci. Tedy ti, co přijedou do lesa autem, jsou oblečení v křiklavých šusťákových větrovkách, mají plastové židličky u ohně a místo hraní na kytaru, poslouchají tranďák. Když opustí místo svého kempování, tak po nich zůstane děsnej bordel. ON s kamarády má osadu Mohykáni a zásadně jezdí vlakem na tramp, vandry, taky se jen tak toulat nebo na potlach. To je takové slavnostní posezení u táboráku, jak jsem se dozvěděla. Každý správný tramp má přezdívku. Robertovi všichni říkají Drak. Na paži má vytetovaného velkého barevného draka. Ty brďo, fakt hustý! Když jsem chtěla před prázdninami na pupek pearcing nebo vytetovat aspoň růžičku, tak máti vyváděla jako pominutá. Však příští rok, až budu mít osmnáct, tak mi už do toho nebude mít co kecat. Robert mi přinesl Sborník trampské literární soutěže Trapsavec 2012. ON je fakt úžasný, říkal, že hraje na kytaru. S klukama z osady zakládají kapelu. Píše texty písniček, básničky a taky povídky. Tak to je něco! Radek, ten neuměl napsat ani esemesku nebo mail. Asi začnu zase hrát na kytaru, snad jsem to nezapomněla. Třeba mě kluci vezmou do té kapely. Ještěže Blance jinak končí vyučování. Určitě by hned vyzvídala nebo by mi chtěla Robiho přebrat. Myslí si o sobě, že je hvězda, ale já mám přeci taky nárok mít hezkého kluka! Od čtvrtka jsem Roberta neviděla, jel už v pátek s klukama na nějakej ten jejich potlach nebo co. Oni tam s nimi jezdí i holky, to si ho budu muset asi pořádně hlídat. Sborník Trapsavce už mám přečtený. Fakticky dobrý věci, i když něčemu jsem moc nerozuměla. Píšou tam i Slováci. Rozhodně je to lepší než ti děsní básníci a spisovatelé, co do nás hustí češtinář. Už jsem se rozhodla, přihlásím se ve škole do kroužku Tvůrčího psaní, taky něco napíšu a pošlu do toho Trapsavce. Robertovi nic neřeknu, bude to pro něho překvapení, až mě uvidí, jak přebírám cenu. V sobotu a neděli jsem trávila na Facebooku. Robert mi poslal odkazy na skupiny Vandry a toulky přírodou, Ve stínu totemů a taky na trampskou hudební soutěž Notování. A těch členů co mají ty skupiny! Musím se nechat vyfotit se šátkem na krku a v klobouku. Pošlu všem žádost o přátelství. To levou zadní převálcuji Blanku s tou její usmolenou třístovkou přátel! Už se těším na zítřek, uvidím se s Robertem. Musím si dobře uschovat deníček, kdyby ho objevila ta moje bachařka, zase by vyváděla jak pominutá. Soráč máti, ale to všechno jsou mé soukromé záležitosti! Nepotřebuji, aby do nich čuměl někdo další!

středa 19. září 2012

V pondělí mě Robert pozval na trampskou slezinu. Bývá každou středu. Taky jsem se naučila, jak se správně přivítat. Mají takový podivný zvyk, při podání rukou si zalamují palce. Robi má fakt pevnej stisk, žádná leklá ryba. Až mě z toho zvlhly kalhotky, když jsme to trénovali a držel moji ruku ve své. Políbit se mě zatím ještě nepokusil, ale musí určitě líbat úžasně. Taky mi začal říkat Lucy s tvrdým „y“. Trochu mě to namíchlo, proč s tvrdým „y“, to si myslí, že jsem nějakej natvrdlej retard? V pátek osmadvacátého je volno, státní svátek, pojedou s osadou na srub chystat dříví na zimu, prý jestli bych jela taky? Jasňačka! Suprový! Musím jen vymyslet, co nakukám máti.

Na slezině mě představil osadníkům. Zalamování palců jsem zvládla na jedničku. Klukovi v brejličkách říkají Slepejš. Ten, co hrál na mandolínu a foukačku, je Harmonika. Dlouhán s banjem Čára. Pořád tam pobíhala taková oplácaná holka, všude jí bylo plno, pořád se příšerně chechtala. Nikdo ji neřekl jinak než Mašina. Tak takový sebevědomí, co má se svojí postavou, to bych taky chtěla mít! Byla tam ještě další fůra lidí, samí Džonové, Džimové, Džekové… Hrálo se a zpívalo. Hospoda hučela. Musím si pořídit nějaký trampský zpěvník, znám jen některé

písničky od Nedvědů z rádia. Kluci se domlouvali, že pošlou přihlášku do Notování. Asi bych to měla taky zkusit. Umím ale zatím zahrát jen Červenou řeku, co zpívá Vondráčková. Možná by bylo lepší přihlásit se rovnou do Superstar. Nic než finále bych nebrala. Nemusela bych pak dělat přímačky na vejšku, měla svůj fan klub, koncertovala po republice a vybírala si ze spousty hezkých kluků.

neděle 30. září 2012

Ve čtvrtek jsem se zase chytla s máti. Nemohla pochopit, proč už nejsem přirozená hnědovláska, ale odbarvila se na blond. Vždyť přece ta Jíšová a Martinová jsou taky blondýny a jak je všichni trampi žerou. To jí ale nebudu vysvětlovat. Taky prskala, že chci jet ještě s Blankou ke spolužačce na chatu se učit. Bláňa to taky takhle doma nakecala. Má teď nějakého nového kluka, tak se budeme vzájemně krýt. Je to prý náhrada za toho Itala, než se rozvede. Ráno na nádraží jsem si připadala jak stěhovák, co táhne na zádech aspoň půlmetrákový kredenc. Při nastupování do vlaku mi ruply rifle na zadku. No a co? Mám velkou prdel! Proč jsem si místo šminek nevzala raději šití. Zachránil mě Robert. Při zašívání kalhot jsem dělala striptýz celému kupé, všichni se náramně bavili. Mezitím mi sežrali bábovku od babičky. Vystoupili jsme v nějaké díře, kde byla jen počmáraná plechová bouda. Začalo pršet. Před námi šílenej krpál. Začaly se mi dělat na patách puchýře a v promočených botách čvachtalo. Krosna vážila snad metrák. Po téměř dvou hodinách chůze v dešti jsme dorazili na srub. Spíše takovou lepší kůlničku. Kamna nechtěla hořet a uvnitř nedýchatelno z kouře. Po hodině bylo konečně teplo a komín táhnul. Rozvěsili jsme oblečení, aby uschlo. Vyslechla jsem si několik poznámek o blbé blondýně, když jsem osolila čaj v kotlíku. Mají mít cukr popsaný, kreténi! Kluci šli dělat dřevo. Mašina tahala obrovské klády, jako by to byla stébla. Mě bolel celý člověk, proto jsem se natáhla na palandu. Všichni na mě divně koukali. Na večeři byl obrovský kotel fazolí se špekem. To neví, že držím dietu? Pak se hrálo a zpívalo. Šest lidí v tak malém prostoru a fazole, vražedná kombinace. V noci kosa, šílená rychna a chrápání spáčů. Nemohla jsem stále usnout. Z krosny se ozývalo šramocení. Bojácně jsem v ní šátrala rukou pro baterku. Jéééé! Fuj! Byla tam myš. Mám z nich fobii. Brrr! Všichni se probudili. Ten parchant Slepejš začal zpívat cosi o drnové chajdě, ve které rejdí myši. Ráno, při krájení cibule, jsem se pořezala na prstech, krve jak u řezníka. Slepejš začal shánět kroupy a vyřvávat, že bude zabíjačka. Aspoň nemusím dělat dřevo. Poslali mě pro vodu do studánky pod kopcem. Blbě jsem šlápla na kořen, podvrtla si koleno a znovu mi praskly rifle na prdeli. Maminečko moje zlatá, proč jsem tě neposlechla a nezůstala doma? Tohle není žádná chata, ale boj o přežití. Už ti nebudu nikdy lhát! Konečně zase doma. Na nádraží šok. Zahlédla jsem Blanku, jak se vášnivě líbá s Radkem. Žádná leklá ryba, asi mu přes víkend dala pořádnou školu. Prý nový kluk, já jí to sežrala i s navijákem. Mrcha prolhaná! Na pohotovosti zablácená, smradlavá od kouře a s báglem, jsem si připadala jak exot. Na koleně mám ortézu. Večer přišel mail od Roberta:
ON: Jak se cítíš?
Já: Mizerně!
ON: Jak se ti líbilo na srubu? Pojedeš příště zase?
Já: Trhni si nohou, debile! A vymazala ho z přátel. Škoda, že v tom Trapsavci to není rozděleno na ženský a mužský kategorie, třeba jak ve Zlatém slavíkovi. Ale dočetla jsem se, že dvě ženské, nějaká Tapi a Kavče, prý v pohodě porážely všechny ty chlapy a vždy si odvezly ceny. Však ještě poznají, kdo je to Lucy! Až vyhraji toho Zlatého, tak Robert i s tou svou vypatlanou osadou přilezou po čtyřech, ať se jim podepíšu do těch jejich chlupatých sešitů.

_____

Miroslav Marusjak - Miky
Trapsavec 2013